



# Pirtin Viesti



---

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

---

1953

N:o 1-2

# Suuri tuska — Meidän tähtemme

Ja kun hän oli suuressa tuskassa, ruokoi hän yhä hartaammin. Ja hänen hikensä oli niinkuin veripisarat, jotka putosivat maahan.

Lk. 22: 44.

Rakkaan Herramme Jeesuksen Kristuksen kärsimistä Getsemanen puutarhassa ei voi ihmiskielin kuvata; se käy yli kaiken ihmisjärjen ja -ajatuksen. Jos tavallinen ihminen hetkisenkin tuntisi tätä tuskaa, niin hän ei voisi elää, vaan hänen täytyisi kuolla. Mutta minkä tähden sinä, Herra Kristus, olet niin murheellinen ja suuressa tuskassa? Sanoithan sitä, että voisit ruukoilla Isääsi lähettämään sinulle enemmän kuin kaksitoista legioonaa enkeleitä. Jos sinä niin pelkääät kuolemaa, mitä sitten me, vaivaiset syntiset ihmiset? Me kyllä joudumme epätoivoon. Niinhän on meidän kaikkien ihmisten laita, että taistelu ennen kuolemaa on raskaampi kuin itse kuolema. Jos perkele silloin voittaa, olemme hukassa. Tällaisessa taistelussa olevan ihmisen kasvot tulevat kelmeiksi, silmät painuvat kuopalle, korvat kylmenevät jne. Kaikki tämä ei ole kuitenkaan mitään Herramme Kristuksen taistelun rinnalla.

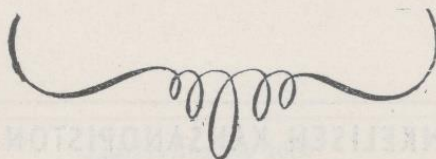
Tätä taistelua me emme voi tajuta, sillä Kristuksen kamppailu on ollut ankarampi kuin meidän voi milloinkaan olla. Syy on siinä, että Kristus on ottanut kantaakseen koko maailman synnit; sitä paitsi hänen luontonsakin on ollut täysin puhdas ja synnitön. Meillä ihmisillä, jotka olemme siinneet ja syntyneet synnissä, on saastainen ja turta liha, joka ei ole niin herkkä tuntemaan. Kuta raittiimpi ja terveempi ihminen, kuta puhtaampi veri hänellä on, sitä paremmin hän tuntee, mikä häneen koskee. Koska nyt Kristuksen ruumis, liha ja veri on terve, puhdas ja synnitön, mutta me sitä

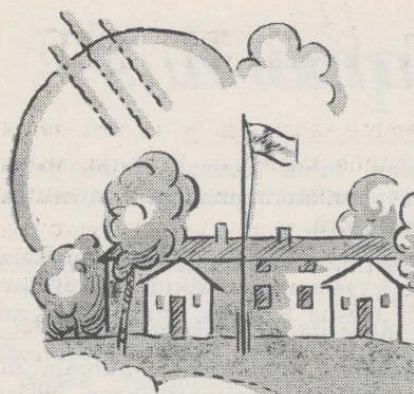
vastoin olemme saastaiset ja täynnä syntiä, me emme tunne kuoleman kauhuja, vaikka ne tulisivat osaksemmekin, siinä mitassa kuin Kristus tunsu. Koska hänellä ovat koko maailman synnit taakkanaan hänen saadessaan maistaa katkerinta kärsimystä ja kuolemaa, ja hänen luontonsa samalla kuitenkin on täysin puhdas, niin hän on verrattomasti ankarampana tuntenut kuoleman tuskan kuin me kaikki. Sen tähden Kristuksen on täytynyt joutua sellaisen murheen, tuskan ja hädän valtaan, ettei sitä yksikään ihmisydän voi ajatuksella käsittää. Me ihmiset tulemme suuressa murheessa siihen tilaan, että kieli kuivuu, korvat tulevat kuuroiksi, kädet tunnottomiksi, eikä veripisaraakaan tunnu kiertävän koko ruumiissamme. Mutta Kristus tuli siihen tilaan, että veri tunkihe ulos hänen ruumiistansa.

Tällaisen tuskan rakas Herramme Kristus tahtoi kuitenkin kärsiä taivaallisen Isänsä kunniaksi ja meidän ihmisten hyödyksi, että meillä vastedes olisi kuoleman tuskan Herra ja että liittyisimme häneen, joka on tämän kauhistuksen voittanut. Kristus on viattomassa sydämessään saanut voiton kaikkein suurimmasta tuskasta ja puhtaaseen vereensä sammuttanut perkeleen katkeran vihan vimman tuliset nuolet, että me saisimme lohdutuksen hänen voitostansa. Perkele tosin syöksi tuliset nuolensa hänen sydämeensä, mutta hän sammutti ne viattomuuteensa ja puhtaaseen vereensä antaen niiden tunkeutua niin syvälle, että ne tylsyivät, niin ettei niillä enää ole voimaa meitä vastaan.

Tällainen on rakkaan Vapahtajamme taistelu Getsemanen puutarhassa, ja se taistelu edelsi hänen kuolemaansa. Meidän tähtemme hän joutui niin suureen tuskkaan, että me iankaikkisesti sydämessämme kiittäisimme häntä äärettömästi rakkaudesta.

(Martti Luther: Hegellinen Virvoittaja)





# PIRTIN

## viesti +

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

N:o 1-2

Päätoimittaja: Helvi Valkonen

1953

## SUA KIITÄN ...

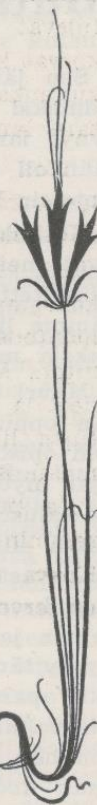
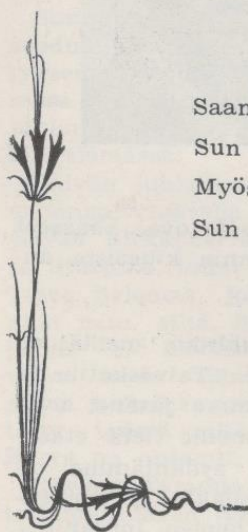
Sua kiitän ajasta mennehestä.  
Sun isänrakkautes kyllyydestä,  
Kun aina vierressä vuosien  
Sä olet lapselles armainen.

Sä huolen pidät, Sä hoidat. kannat.  
Sä kaikki eloni tarpeet annat.  
Sä tuet horjuvan askelen.  
On armo hoitosi ihmeinen.

Saan tänäpäivänä kaikkeni  
Sun heittää hoitoosi, Herrani.  
Myös vaiheet eloni vastaisen  
Sun armojohtosi uskoen.

On olo lapsenas onnekasta  
Sun johdannassasi nyt ja vasta.  
Ei mitään puutu näin minulta  
Saan kaiken, Herrani, Sinulta.

Oili Poikonen.



# „Joka aamu on armo uus”

Jo lapsena olemme oppineet tämän lauseen laulaessamme näillä sanoilla alkavaa laulua. Silloin se merkitsi meille ehkä vain erästä osaamaamme laulua. Sana armo oli vieras lapsen tajunnalle. Ehkä tajusimme anteeksiantamuksen, joka vapautti helvetin pelosta ja antoi turvallisuuden tunteen. Mutta myöhemmin olemme tarvinneet enemmän kuin vapautumista rangaistuksen pelosta: elämää Jumalan yhteydessä. Syntinen ihminen, maan tomu pyhän Jumalan yhteydessä; tämä on armoa.

Kerran tapahtuessaan tämä asia on jo kyllin ihmeellinen. Mutta on vielä ihmeellisempää, että armo on uusi joka aamu. Me rakastamme syntiä luonnostamme ja pakennemme pois Jumalan luota, koska Hän vihaa syntejämme. Mutta »sydämemme on levoton, kunnes se löytää levon Sinussa, Jumala», kuten Augustinus sanoo. Kaipamme takaisin Jumalan yhteyteen, mutta näemme paluun mahdottomuuden. Silloin tulee Jumala ja täyttää lupauksensa:

»Minä nostan, minä kannan, minä pelastan». Omat ponnistelumme vain vaikeuttavat Jumalan työtä.

Me emme tajua Jumalan salaisuuksia. Siksi usein kyselemme sitäkin, miksi tarvittiin uhri, Jeesus Kristus, ennen kuin me voimme tulla armosta pelastetuiksi ja päästä Jumalan yhteyteen. Jumala oli määrännyt synnistä rangaistuksen ja se oli pantava täytäntöön. Tämä rangaistus olisi kuulunut meille, mutta Jeesus kärsi sen edestämme ja avasi näin meille pääsyn Jumalan luo. »Me olemme kalliisti ostetut.» Tämä hinta riittää meille takamaan armon, joka uudistuu aamu aamulta, hetki hetkeltä. Se uudistuu silloinkin, kun emme jaksa uskoa, ja silloin, kun tunnemme olevamme Jumalan vihan alaisia. Jokainen Jumalan teko meitä kohtaan on armoa. On hyvä olla näin mittaamattoman armon varassa.

Eevi Kuvaja.

## Mauri Suhosen muistolle

Sen jälkeen, kun Pirtin Viestimme on viimeksi ilmestynyt, on joukostamme siirtynyt iankaikkisuuteen Mauri Suhonen. Hän oli oppilaana opistossa v. 1949—50 ja kotoisin Valtimoilta.

Kotiinkutsu tuli 6. 10. 1950. Herran tiet ovat meiltä salattuja. Nuori elämä, johon kiinnitettiin monia toiveita, katkesi mielestämme liian varhain. Mutta Jumalan ajatuksia me emme todellakaan voi tietää.

Mauri Suhonen oli niitä viimeisiä Haikolan oppilaita, jotka saivat seurata jo uuden opistotalon kohoamista. Hän oli kesän ajan myöskin itse mukana opistokodin uutta kalustoa valmistamassa. Niinpä on joka päivä silmäimme edessä jotain, joka tuo jatkuvasti mieleemme Maurin ja hänen uurrastuksensa opiston hyväksi. — Hän oli hiljainen ja mielteliäs. Vähitellen Jumala oli kypsyttänyt kallista viljaansa korjattavaksi. Vapahtajan ansioon turvaten Mauri olikin valmis täältä lähtemään. Valoisan muiston hän jätti meillemme. Nyt hän on taivaan kodissa jo kolmantena toverilittolai-



sista. Taival on tehty. »He ovat päässeet vaaroista, maailman synnin kiusoista autuutta nauttimaan».

Me emme tiedä, pitkältikö meillä on matkaa vielä edessämme. Taivaskotiin jo muuttaneet opistoperheemme jäsenet ovat ikäänkuin viittomassa meille tietä eteenpäin ja kiinnittämässä sydäntämme oikeaan päämäärään. Todellakin: »Yhtehenkö tulla saamme, tuolla puolen Jordanin!»

# Kumpaan joukkoon

*Mauri Suhosen puhe tuomiosunnuntai-illan  
tilaisuudessa opistotalvena 1949.*

»Hänen eteensä kootaan kaikki kansat ja hän erottaa toiset toisista kuten paimen».

Nämä raamatun sanat johtavat meidän ajatuksemme viimeisiin tapahtumiin, suureen tilinteon päivään, jolloin saamme tehdä Herrallemme tiliä elämästämme. Silloin ei meiltä kysytä enää tahdommeko tulla, kuten täällä ajassa kutsuttaessa, vaan meidät kootaan, vaikka emme tahtoisikaan. Eikä myöskään tämä erottelu tapahdu kuukausiksi tai vuosiksi, vaan se on oleva iankaikkinen ja peruuttamaton. Silloin meidän kunkin osana on oleva joko iankaikkinen autuus Jumalan tykönä tai sitten iankaikkinen ero Hänestä.

Tätä ajatellessa herää kysymys, kumpaan joukkoon meistä silloin kukin tulee kuulumaan. Olemmeko jo tehneet oikean ratkaisun vai onko se vielä epävarmaa. Ja vaikkapa me olisimmekin tehneet sen, niin silti me voimme tuntea itsemme mahdottomaksi siihen joukkoon, joka perii kerran iankaikkisen elämän. Tämän aiheuttaa meissä oma huonoutemme ja syyllisyytemme tunto, sillä meidän olemme Ju-

malaan vastaan niin paljon rikkoneet ja vieläpä joka päivä. Niin ei ole silloin ihme tuomiota ajatellessa, että tunnemme siitä pelkoa. Mutta tämäkin pelko on sitä Jeesuksen armollista kutsua, että me palaisimme jälleen Hänen luoksensa, sillä eihän Jeesus soisi kenenkään joutuvan vasemmalle puolelle. Mutta kun meillä on vapaa valita, niin me myös saamme, mitä olemme halunneet.

Meillä ei ole siis muuta mahdollisuutta, kuin että me katuvinä syntisinä menemme Jeesuksen ristin juureen pyytäen Häneiltä apua ja vapahdusta kuormastamme. Onhan hän itse näin sanonut: »Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin te saatte levon». Jos me näin todella teemme, silloin ei meidän tarvitse pelätä, sillä onhan viimeinen tuomio Vapahtajamme kädessä, joka on paras ystävämmä.

Se toivonamme olkoon jatkuvasti, että me kohtaisimme Herramme ystävänä viimeisellä tuomiolla ja kuuluisimme kutsun kerran loppumattomaan juhlaan.

## VUOSIJUHLAT

Sunnuntaina 1/2 -53 pidettiin Nurmeksen seudun ev. kansanopiston kannatusyhdistyksen vuosikokous opistolla Kohtavaarassa. Tämä merkitsi jälleen huomattavaa juhlapäivää opiston ja sen ympäristönkin elämässä.

Päivän juhlallisuudet alkoivat klo 10 jumalanpalveluksella, jossa saarnasi Pielisjärven kirkkoherra rov. Kristian Tammio ja liturgina toimi opiston johtaja pastori Toivo Salomaa, joka alkusanoissaan mainitsi m.m. siitä, miten päivä oli tilinteon päivä, ei ainoastaan opiston taloudesta vaan myös tilintekoa opistoväellä siitä, miten kuluneena toimintakautena on käytetty työssä niitä mahdollisuuksia, joita Herra on antanut.

Rovasti Tammio saarnasi päivän vanha-testamentillisen tekstin, 1 Moos. 22: 1-13, johdosta, joka kertoo Abrahamin uhrista.

Hän kirkasti kuulijoille, että on olemassa myös taivaan Isän koulu, jossa tämä tahtoo vahvistaa ihmisiä viisaudessa ja armonsa, mutta kasvattaa myöskin niin, että nämä tulisivat yhä kelvollisemmiksi Herran työhön hänen sotamiehinnään. Jokaisen on omalla kohdallaan vakavasti kysyttävä kuuluuko Jumalan kouluun, vai onko vain syrjästä katsoja. — Erikoisesti kohdistuen sanansa opistonuorille puhuja sanoi, että on katsottava kuuliaisuuden tiellä esimerkkiä Abrahamista, joka kyselyttä, ilman Jumalan antamia selityksiä lähti heti käskyn saadessaan uhraamaan poikaansa. — Herran lupauksiin luottaminen on voiton salaisuus. Silloin saavutetaan hyvä omatunto ja peritään taivaan kirkkaus, Isän koti, jonne pääsevät vain ne, jotka ovat läpäisseet Jumalan koulun kokeineen täällä ajassa.

Puhuja lopetti ajatukseen, että Abrahamin uhri oli vain vertauskuva Jumalan suuresta uhrista, kun hän pani ainoan poikansa kärsimään ja kuolemaan jokaisen ihmisen edestä. Miljoonien puolesta tämä uhri on suoritettu. Olemmeko me sen tarjoamassa turvassa?

Kirkkokahvin jälkeen klo 12 alkoi varsinainen vuosikokous, johon saapui yhä enemmän väkeä opiston lähiympäristöstä. Alkuvirren 458 jälkeen opiston johtokunnan puh.johtaja mv. Juho Ikonen avasi tilaisuuden. Kokouksen puheenjohtajana toimi rov. Kristian Tammio ja sihteerinä opettaja Lyyli Kortelainen. Opiston johtaja totesi esittämässään toimintakertomuksessa, miten opistoväellä ja sen ystävillä on monta kiitoksen aihetta: opistossa on nyt oppilaita enemmän kuin milloinkaan aikaisemmin, monet taloudelliset vaikeudet on saatu voittaa. Opisto on saanut paljon uusia ystäviä ja takaisin tänne lähelle entisen ystävänsä, rov. Kristian Tammion Japanista, jossa tällä hetkellä on lähetystyöntekijänä opiston ensimmäisen vuosikurssin oppilas, opettaja Kaisu Piirainen. — Älä unohda, mitä hyvää Herra on tehnyt. Opistotyö on Herran.

Kun oli luettu myös opiston tilikertomus ja tilintarkastajain lausunto siitä, alkoi tämän kokouksen virallisen puolen jälkeen opistolaiten esittämä ohjelma, josta on erikoisesti mainittava vaikuttava kuorolauluesitys »Ristin ihme». Kuultiin lisäksi useita runo- ja lauluesityksiä, sekä laulettiin yhdessä Siionin Kanteleen lauluja ja veisattiin virsiä. Tässä tilaisuudessa piti puheen opiston vieraana ollut Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen opintokerhosihteeri, maist. Viiri Hakkalainen Helsingistä. Hän puhui Saarnaajan kirjan johdosta m.m siitä, että Vanhasta Testamentistakin tulee etsiä Jeesusta Kristusta ja tätä Raamatun osaa juuri tässä valossa erikoisesti tutkia.

Päivätillaisuus päättyi rov. Tammion loppusanoihin, missä hän jälleen korosti kuuliolle, erikoisesti kohdistuen sanansa opistonuorille, miten kaikkien tulisi kuulua Herran sotaväkeen ja että Herra odottaa vapaaehtoisia armeijaansa, hänen työhönsä, nuortenkin joukosta.

Vuosijuhlien tilaisuuksista on vielä mainittava iltajuhla, joka alkoi klo 18. Tämä poikkesi opiston tavanmukaisista sunnun-

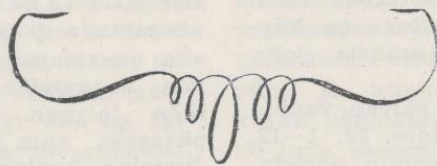
taisista n.s. toveri-illoista siinä, että nykyisten oppilaiden sijasta ohjelman suorittajina toimi joukko opiston entisiä oppilaita Nurmeksesta, josta heidän mukanaan saapui myös linja-autollinen muita opiston ystäviä. Siionin Kanteleen laulun 562 jälkeen entisen oppilasjoukon edustaja Kalevi Rätty lausui tervehdyssanat, missä hän mainitsi m.m., miten vasta opistoajan jälkeen kirkastuu opiston toveri-iltojenkin merkitys ja näkyy niiden tuottama siunaus. Niiden esimerkkiä noudattaen voidaan järjestää tilaisuuksia kotiseudullakin.

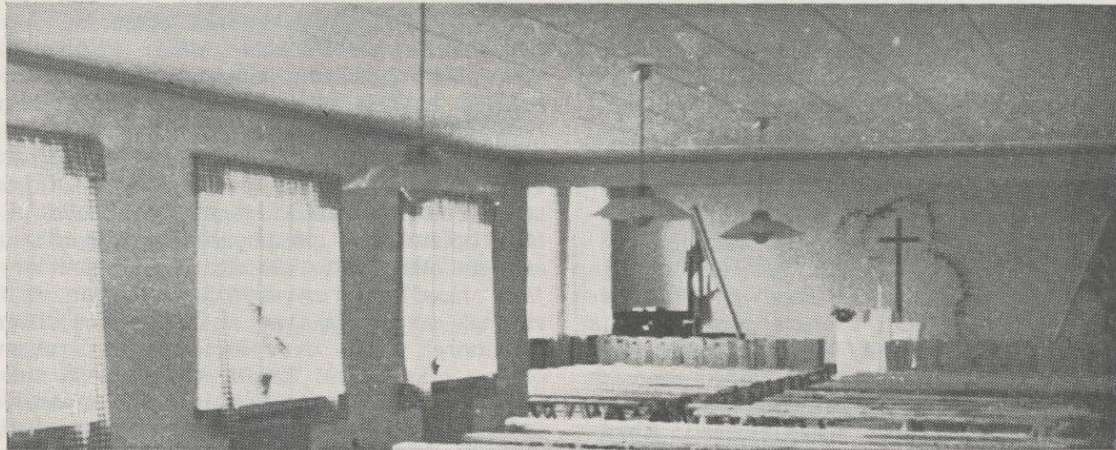
Retkeläiset ilostuttivat läsnäolijoita useilla runo- ja laulu- y.m. esityksillä. Myös laulettiin yhdessä heidän kanssaan monia tuttuja lauluja.

Lyhyen väliajan jälkeen maisteri Viiri Hakkarainen esitti värirainan: »Terveisiä Palestiinasta!» Siten kuultiin vielä entisten oppilaiden Maila Mustosen, Anja Määttä ja Sirkka-Liisa Turusen todistuksen ja kehoituksen sanoja opiston nykyiselle nuorten joukolle.

Päivä päättyi. Opiston johtaja pysäytti kuulijat vielä parin kohdan eteen päivän teksteissä kohdistuen sanansa erikoisesti entisille ja nykyisille oppilaille, että nämä astuivat yhdessä vaikeat taipaleet, — kuten Aabrahamista ja Iisakista mainitaan kahdesti t.p.tekstissä — varsinkin kiusausten ahdistuksessa. Se lujittaa. Erikoisesti hän lausui julki ilonsa siitä, että oli tehty tällainen retki ja kehoitti vastakin sellaisiin ei vain opistolle vaan myös muualle lähiympäristöön tehtäväksi. Jokaisen tulee näyttää oikeaa tietä toisille mukana kulkiensa siinä joukossa, joka tottelee Herraa ja tekee Hänen työtään. Loppurukouksen jälkeen laulettiin yhdessä opiston tunnuslaulu.

Opiston vuosijuhla oli muodostunut monipuolisemmaksi ja suurisuuntaisemmaksi kuin milloinkaan ennen. Ystäviä oli saapunut runsaasti sitä opistoväen kanssa viettämään. Samalla kun päivä oli ollut tilinteonpäivää menneestä, se oli omiaan suuressi innostamaan ja avaamaan uusia mahdollisuuksia tässä kalliissa työssä nuorten keskuudessa ja ennen muuta se kohotti mielet kiitokseen Jumalalle kuluneen toimintakauden johdosta ja muistutti jokaiselle: »Älä unohda, mitä hyvää Jumala on tehnyt», asettaen myös kysymyksen: onko meillä rakkautta Herran työhön?





## TOVERILIITTOLAISILTA

Siitä on jo pitkä aika, kun toveriliittomme lehti »Pirtin Viesti» on ilmestynyt. Yhteydet opistokotiin ja tovereihin ovat siitä kärsineet. Nyt toivon sydämestäni ja pyydän Jumalan siunausta, että lehti saisi jälleen ilmestyä ja tuoda terveisemme toinen toisillemme, mutta ennenkaikkea sen runsaan siunauksen, jota meille Jumala Kristuksessa tarjoaa.

Ehkäpä, hyvä toveriliittolainen, elät usein opistomuistoista. Sieltä kohoaa mieleen hiljaiset hetket aamulla, jolloin saimme hiljentyä sen Herran eteen, joka antaa »väsyneelle» väkeä ja voimattomalle voimaa yltäkyllin», jolle saimme uskoa rukouksessa hyvät, niinkuin huonotkin asiamme. Tai on jäänyt sana, joka usein puhuttelee, raamattupiirillasta, jonkin vieraan puhujan, opettajan, taikkapa vain jonkun opistoverin todistuksesta. Saattaa olla, että juuri näiden muistojen kautta Jumala yhä uudelleen vetää sanansa ääreen ja pitää elämän tiellä.

Saattaa olla myöskin päinvastoin. Olemme unohtaneet sen »yhden tarpeellisen», josta Vapahtajamme Jeesus puhui Betanian kodissa. »Oi, meille on yksi vain tarpeellinen, muu turhaa ja pientä on rinnalla sen, tuon ainoan rinnalla aivan: veriarmossa autuas olla nyt saa, ihan armosta autuutta nyt omistaa, se poistavi tunnolta vaivan». S.K. 176: 5.

Pyrkikäämme jatkuvasti liki Jeesusta, niinkuin Johannes, Jeesuksen opetuslapsi. Hän oli liki Jeesusta aterioidessa, kirkastusvuorella ja viimeisenä opetuslapsista ristin juurella, katselemassa Mestariaan hänen sovittaessaan koko maailman syntejä. Saattaa olla, että monta kertaa epäusko, rakkauttomuus, laiminlyönnit masentavat mielen.

Kaikki se hyvä, jonka Jumala rakkaudessaan on saanut sydämiimme istuttaa suurella vaivalla ja kärsivällisyydellä, häviää. Tämän maailman lyhytaikainen ilo ja nautinto tahtoo jatkuvasti väkisin tukahduttaa iäisyysikävän sydämissämme. Mutta mikä ihana siunattu asia: meillä on armosta rikas Taivaallinen isä, joka Kristuksessa jatkuvasti kutsuu meitä ja sanansa kautta vakuuttaa yhä uudestaan anteeksiantamuksesta Jeesuksen nimessä ja veressä. Sana vakuuttaa meille: »Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamista ansaitseva, että Jeesus Kristus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä ole suurin.» Kuuluthan Sinä, hyvä toveriliittolainen, tähän joukkoon, joka syntisenä, mutta Jeesuksen kertakaikkisen lunastuksen ansion tähden tuntee olevansa autuas. Ja vaikka me emme aina saisi elää tuntemisesta, kuitenkin sana vakuuttaa näin olevan. »Henki todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia.»

Meille oli ehkä tuttu opistoaikana rukouksen tie. Saattaa olla, että sekin mahdollisuus on unohtunut. Sanotaan: »Missä on paljon rukousta, siellä on paljon siunausta, missä on vähän rukousta, siellä on vähän siunausta.» Paavali kehoittaa: »Rukoilkaa lakkaamatta!» On suuri asia, että meillä on jatkuvasti rukouksen tie auki armoitetun Isän sydämelle. Rukouksen käsivarret kannattavat silloinkin, kun kaikki muu näyttää menetetyltä. Ja vaikka syntimme olisi edesämme kuin vuori, voi Jumalan armon aurinko kuitenkin paistaa sen yli. Kuuletko, ystävä, ei ole muuta sen ihanampaa sanaa, tahtoisin sen ikäänkuin tämän Pirtin Viestin välityksellä Sinulle huutaa, kuin: Jeesus, Jeesus — anteeksiantamus.

Sain olla loppiaisena mukana evankelisten nuorten talvipäivillä Joensuussa. Oli ennenkaikkea mieluista nähdä se, että toveriliittolaisia oli useita kymmeniä mukana sanan ääressä rakentumassa. Myöskin niitten nuorien ja vanhojen, jotka käyttivät »vapaan sanan» aikana puheenvuoroja, todistukset kohdistuivat ikäänkuin tuohon yhteen saanaan: »Jeesus, Jeesus, on minunkin syntisen autuus.» Juhlien kohokokhdaksi muodostui lopettajaisjuhla, jossa yhteen ääneen lausuiimme uskontunnustuksen ja veisaisimme kiitosvirren: »On ihanata ylistää Sinua Jumalamme ja laulain kiittää armoas, hyvyttäs kohtahamme.» Oli ikäänkuin sen taivaallisen virren ja ilon esimakua, jota me kerran saamme kokea iankaikkisesti. Ehkäpä monen kohdalla toteutui: »Autuaita ovat ne, joilla on mielessänsä pyhät matkat».

Hyvät toveriliittolaiset! Tehkäämme yhdessä taivasmatkaa Jumalan pyhään sanaan juurtuen, rukoillen Pyhän Hengen jatkuvaa siunausta opiston opettajille, ystäville ja toinen toisillemme, pyydellen itsellemme: »Mun ota käten Herra ja taluta, niin että pääsen kerran mä kotia, en jaksa käydä yksin, vaan vajoan, suo käydä käsityksin, oi auttajain».

Armon terveisin

Pekka Lehikoinen

\*

Parhain tervehdys täältä Vuonislahdesta. Me opistolaiset, jotka erosimme opistokodista keväällä 1946, olemme hajaantuneet itsekukin omaan tehtäväämme. Harvoin enää näemme toisiamme. Olisi hauskaa, jos kävisitte minuakin aina ohimennen katso-massa, saisimme vaihtaa ajatuksia, niinkuin vaihdoimme opistokodissa.

Me, jotka olemme saaneet äidin tehtävän ja taistelemme elämän harmaan arjen keskellä jokapäiväisten askarten parissa, kaipaamme opistokotia ja sen henkeä.

Kunpa jaksaisimme rukoilla lunastusar-moa kotimme ja lapsiemme ylle. Jäämme Isän haltuun.

Terveisin

Enni Vaakanainen (o.s. Nevalainen)

(Toim.huom. Mukana seurasi myöskin valokuva, josta olisimme voineet nähdä Ennin 4 komeata poikaa, Hannun, Raimon, Eeron ja Ollin, mutta se ei ollut lehteä varten tar-peeksi selvä. Ehkä saamme joskus paremman.)

\*

Muista Jeesusta Kristusta, Hän rakastaa Sinuakin. Näillä sanoilla tahtoisin tervehtiä Teitä, entiset opistolaiset.

On suurta Jumalan armoa, kun saa viet-tää taiven täällä rakkaassa opistossa. Monet teistä ovat Haikolan pirtin kasvattaja. Varmasti kaikille on jäänyt monta siunaus-rikasta hetkeä mieleen, Onhan opistoaika nuoren elämässä eräs ihanimpia aikoja. Tällä vuosikurssilla meitä on tavallista enemmän: 63 tyttöä ja 13 poikaa. Alussa tuntui oudolta kaikki, mutta nyt pelkääm-me opistoaajan päättymistä. Olemmehan saaneet olla täällä ikäänkuin vedettyinä suo-jaan maailman myrskyiltä. Kaikkein suurimman arvon osaavat antaa opistoajalleen ne nuoret, jotka ovat löytäneet Kristuksen omaan elämäänsä. Täällä saa yhdessä toisten nuorten kanssa lukea Jumalan sanaa ja laulaa virsiä ja Siionin Kanteleen lauluja. Unohtumattomia varmaan monelle ovat raamattupiirit ja yleisöillat sunnuntaina, jossa kukin ryhmä vuorollaan suorittaa oh-jelmaa.

Me tämän vuosikurssin oppilaat emme osaa vielä aavistaa, mitkä kiusaukset meitä odot-tavat, kun täältä lähdemme. Maailma on kylmä eikä se ymmärrä sellaista nuorta, joka tahtoo seurata Jeesusta, omaa Vapah-tajaansa. Tämän tosiasian, Te toveriliitto-laiset, olette varmaan joutuneet kokemaan. Kunpa muistaisimme elämämme kaikkina hetkinä tunnuslauseemme totuuden, että Jeesus on meidät omalla kalliilla verellään lunastanut. »Minä olen Sinut nimeltäsi kut-sunut, Sinä olet minun.» Tarvitsemme enää tämän selvempää todistusta Jumalan äärettömästä rakkaudesta. Se varjelee meitä.

Kristus tahtoo koko elämämme. Me saam-me mennä hänen luokseen sellaisina kuin olemme. Hän ottaa meidät vastaan.

Eila Raijas

\*



Vuosi on kohta vierähtänyt muistojen joukkoon. Me tämän talven opistolaiset saamme myöskin siirtyä Teidän toveriliitto-laisten joukkoon. Teille varmaankin muis-tuu mieleen ne ajat, jolloin itse olitte tämän opistokodin seinien sisällä. Kun ulkona pakkui pakkaneen tai myrskytuuli riehui, niin teillä oli lämmin ja hyvä olla. Tämä opistokoti on kuin tyyni lahdenpohjukka, jonne eivät myrskyt ulotu. Te toveriliittolai-



set olette itsekukin vuorollanne purjehtineet pois täältä, sinne maailman myrskyiselle merelle. Siellä on olemassa haaksirikonkin vaara. Synnin meri on peloittava. Mutta jos yritättekin hukkuu tähän mereen, onhan lähellänne pelastusvene, Jeesus. Tartutkaa Häneen.

Ikäänkuin tervehdyksenä tämän talven opistolaisilta olkoon sanat: »Vaan turvani on veri Jeesuksen. Se on ainoa lohdutus sielulleni; ei tarvitse vaipua vaivaan.»

Vieno Hynynen

Varmaan Sinun opistoajanasi kävi opistolla monia mielenkiintoisia vieraita. Niin on tänäkin talvena käynyt, ehkä Sinua entinen opistolainen kiinnostaa kuulla jotakin meidän viimeaikaisista vieraistamme.

Viimeisimpiä vieraitamme ovat olleet maisteri Hakkarainen, intialainen tohtori Das ja piispa Sormunen. Jokainen heistä on vaikuttanut meihin omalla tavallaan.

Maisteri Viiri Hakkarainen viipyi opistolamme useamman päivän kuin muut vieraat. Hän piti meille luentoja opintokerhotyöstä ja lapsisielutieteestä. Hän toivoi, että kun me palaamme kotiseudullemme, ottaisimme opintokerhoyön oikein sydämилlemme ja perustaisimme kristillisen opintokerhon, ellei sellaista kotikylässämme ole. Kiinnostavin ja hauskin kaikista esityksistä oli se, jonka hän esitti meille ompeluseurassa japanilaisen elämästä ja tavoista. Tuntui kuin maisteri itse olisi ollut Japanissa, niin elävästi hän osasi kertoa.

Intialainen tuli meille aivan yllätyksenä. Olimme kyllä kuulleet, että hän joskus tulisi, mutta hän tuli aikaisemmin kuin arvasimme. Hän kertoi meille Intiasta monenlaisia asioita. Tuntui kuin Intia olisi tullut lähemmäksi Suomea. Tulin vakuuttuneeksi, että Intia on olemassa, ei ainoastaan kartalle piirrettynä, vaan aivan todellisuudessa. Niiden päivien aikana, jotka hän oli joukosamme, kiinnymme häneen niin, että ero tuntui hieman halkealta. Hän ei ollut kristitty. Mielestäni hän istui ja kuunteli niin alakuloisen näköisenä laulumme ja esityksiämme. Jokaisella ihmisellähän on sielussaan kaipaus ja ikävä. Niin tämä intialainen kertoi, kuinka hän pienenä poikana teki lammin rannalla savesta jumalia ja palveli niitä.

Viimeksi oli vieraanamme itse herra piispa. Se oli oikein juhlallinen tapaus ja juhlallinenhan se oli vieraskin, mutta ei mitenkään jäykkä ja virallinen, vaan oikein miellyttävä. Hän piti meille kaksi luentoa: nuorisokysymyksestä ja ihmisen ongelmasta. Hän puhui niin mielenkiintoisesti ja kauniisti, että siitä ei kai koskaan saisi kyllikseen. Oli

## Opistosiskoille

Viidennelle kurssille omistettu.

Tervehdys teille, siskoni rakkaat, siskoni opiston, joidenka kanssa sain yhtyä kerran toveriliittoon.

Kun kevät ehti, kauaksi lähdin — muistot vain jäljellä on talvesta, jonka sain kanssanne viettää, talvesta opiston.

Missä nyt lienette, en sitä tiedä — Millainen polkunne lie? Helppoko lienee vai vaikea käydä, riemun vai tuskien tie?

Yksi on varmaa, kuljitpa minne: Jeesus sun kanssasi käy! Riemuiten silloin, jos Häntä sä seuraat, surren jos ei sua näy.

Itkien kulkee Hän maailman tiellä pyytäen, pyytäen pois. Ethän sä rakkaan Vapahtajasi tähtesi surra sois?

Korpehen eksyneen kantavi jälleen kotihin isän luo. Synnit hän suuretkin anteeksi antaa, armonsa kaikille suo.

Ota se vastaan, siinä on sulla elämän voima uus. Taival vaik' raskas, painava taakka, valoton vastaisuus.

Vaikea uskoa armohon Herran, anteeksiantohon.

Kuitenkin lausui Hän ristillä kerran: »Kaikki jo täytetty on!»

---

merkillistä huomata, että ihminen voi olla niin viisas. Se vain oli pettymys, kun hänen vierailunsa oli niin lyhyt.

Paljon on meillä ollut iloa näistä vieraistamme. Näköalamme ovat avartuneet ja mieleemme on jäänyt monenlaista opettavaa. He ovat käynnillään kukin rikastuttaneet opistotalveamme.

Maija Liisa Kähkönen

## „ - - - Ett' oikein kiittäisin!”

On hämärtyvä ilta. Huoneeseen laskeutuvat tummat varjot. Hiljaista on sisällä, hiljaista ulkona. Luminen metsä huojuu ympärillä kuin vartioiden hiljaisuuden pyhää rauhaa.

Marja avaa radion. Kirkkomusiikin sanat ja sävelet kantautuvat ilmolle. — »Oi Kaanaanmaa, oi kaunis maa, se maa, jossa Jeesus on — — —»

Poikakuoro laulaa heleästi ja vapaasti. Se laulu menee sydämeen. Se löytää sijaa Marjankin sielussa.

Hän menee lähemmäksi radiota. Tuon laulun ihmemaailmoihin tahtoo Marja uppoutua kokonaan.

Siitä on vuosia, kun hänkin on laulanut tuota laulua, laulanut sydämeänsä. Se aika oli uskon ja toivon aikaa. Marja muistaa sen. — Yhdessä toisten nuorten kanssa opiston kuorossa hän sitä lauloi. Oma sydän oli taivastoivossa. Isän kodin ihanuuteen oli halu toisiakin kutsua sävelten siivin.

Tuskainen huokaus pusertuu Marjan sydämeästä. Kyynel vierähtää poskelle kuoron laulaessa: »Sä, Jeesus, itses kirkasta, ett' oikein laulaisin, Mun kankee kielen irroita, ett, oikein kiittäisin!»

Maailman rakkaus oli voittanut Marjan sydämen. Katse oli kiintynyt ajallisiin. Sydämen aarre oli täällä alhaalla. Se, mitä »ylhäällä on», oli käynyt vuosi vuodelta yhä vieraammaksi. Ei soinut laulu Jeesuksesta. Ei sydän omistanut Jumalan lapsen onnea. — Tuskainen tietoisuus tästä oli jo kauan

---

Siihen saan uskoa, siihen saan luottaa  
tuhlaajalapsena vain.  
Meillä on lunastus verensä kautta,  
armosta anteeksi sain!

Kerranhan mekin, opistolaiset,  
Isän luona viel' kohdataan.  
Kuljinpa minne, Jeesus mua sinne  
johtavi armollaan!

Aira Kuosa.

ahdistanut Marjan sydäntä. Nyt oli mitta täysi. Enää ei voinut näin jatkaa. Maailma ja sen ilot eivät tyydyttäneet sielua.

Marjan sydämen valtasi, voimakkaammin kuin koskaan ennen, taivaskaiho. Sielunsa silmillä hän katseli Kaanaanmaan näkyjä — sitä kirkkautta ja kauneutta. Hän aivan kuin kuuli, kuinka »soi siellä laulu enkelten ja kuorot kumajaa». — Taivaan kuoroon olivat yhtyneet joukot idästä ja lännestä. Tuosta valkopukuisten valtavasta joukosta löytyi tuttuja kasvojakin. Olihan siellä opistotovereita, joiden kanssa oli laulettu Kaanaanmaata.

Taivasnäyt sulkeutuvat. Marjan sydän vapisee tuskasta ja tuomion pelosta. — Syyllisyys Jumalan ja Karitsan edessä painaa — polttaa. — Tuo joukko on valkeaa, tahratonta, puhdasta. Kuinka hän, Marja, voisi tuohon joukkoon päästä?

Hän painautuu alas — polvilleen. Kädet liittyvät ristiin. Sydän sopertaa: »Sä, Jeesus, itses kirkasta! Mun kankee kielen irroita!» —

Loppiaisillan hiljaisuudessa avautuu taivas. Sen ihmeelliset siunauksen virrat uudistavat ja elävöittävät sydämen. Niin lähellä on Jeesus, kuin seisoi vierellä ja hellin käsin kuivaisi kyneleet. Koko huone tuntuu tulvivan taivasta ja Jeesuksen rakkautta, josta seinällä oleva lausekin vakuuttaa: »Heidän syntejänsä ja rikkomuksiansa en minä enää muista!» —

Se paha ja raskas, joka vuosikausia sydäntä painoi, oli nyt pois pyyhitty.

Jeesuksen veri puhdisti kaikesta synnistä. Marjan sydämen täytti nyt vain yksi pyyntö ja rukous: »— — ett' oikein kiittäisin!» — —

Hän tahtoi täällä kaiuttaa kiitosta Vapahtajallensa ja kertoa kaikille Kaanaanmaasta ja kerran laulaa kiitosta »ylhäällä maass' ikikirkkauden».

Oili P:nen.

# SUN LÄHETTEJÄS SIUNAA . . .



Ihmeellinen päivä Toveriliiton historiassa oli viime syyskuun 3. päivä. Siitä kertoo ylläoleva kuva. Silloin oltiin viettämässä lähtiäisjuhlia. Nämä kolme nuorta naista olivat ystävien hyvästeltävinä ennen lähtöään matkalle kaukaiseen Japaniin. He olivat kohdallaan velvoittavana kuulleet rakkaan Vapahtajamme sanan: »Menkää kaikkeen maailmaan!» Ja eräs näistä on opistoperheemme jäsen. Tunnettehan hänet tästä vasemmalta: Kaisu Piiraisen, ensimmäisen kurssimme oppilaan. Hän valmistui kolme vuotta sitten opettajaksi Raahen seminaarista ja haki sitten oppilaaksi Evankeliumiyhdistyksen lähetyskouluun. Ja niinpä hän tässä, ensimmäisenä toveriliit-

tolaisena, on lähtemässä lähetysmaille.

Mieltäkohottavana on tuon lähtöjuhlan muisto mielessä. Siellä puhuivat ennen työssä olleet lähetit ja uudet lähtijät. Ei heistä kukaan puhunut valittaen ja uhrauksia laskien, vaan iloiten siitä, että ovat saaneet lähteä. Vanha lähetysveteraani pastori Savolainen sanoi: »On suuri armo ja kunnia seurata Vapahtajan kutsua.» Lähetysseurassa Karenin rouva sanoi, että Japanin kansa on sivistynyt kansa, jolla on kaikkea, mutta ei Jumalan sanaa. Kotirintaman miesten sanat myöskin todistivat, että tunnettiin iloa ja vastuuta lähtijöistä.

Nyt ovat he olleet perillä jo puoli vuotta. Emme kai ole heitä unohtaneet.

## *Linnun siivin*

Tokio 28. 9. -52

Sydämelliset terveiseni kaikille »Pirtin Viestin lukijoille täältä »Auringon nousun maasta».

Tätä kirjoittaessani on vajaat kolme viikkoa kuluneet siitä ikimuistoisesta syyskuun 7 p:n aamusta, jolloin meidän kolmen, Martta Laitisen, Ragna Remahlin ja allekirjoittaneen matka kaukaiseen itään alkoi.

Sinä aamuna ei kellon tarvinnut herättää, vaikka piti olla lähtövalmiina jo klo ½ 7.

Suuri joukko ystäviä oli aikaisesta aamusta huolimatta kokoontunut meitä hyvästelemään.

Paljon ei ollut enää aikaa jutella. Oli kiiruhdettava passi- ja tullitarkastukseen. Lentokentälle astuessamme kajahti ylhäältä paviijongilta saattajien virittämä laulu »Riennä riemuin eespäin vaan tietä Jumalasi». Joku pudotti vielä alas kukkia. Hetken vielä viivyimme lentokoneen portailta, ennenkuin menimme sisälle. Vielä viimeinen vilkutus lentokoneen ikkunasta ja vilkaisu ulos. Koneet alkoivat käydä ja suuri »lintumme» lähti liikkeelle. Sinne jäivät kaikki

rakkaat ystävät. Mutta ei sentään aivan vielä. Ennen ilmaan nousemista kiersi kone ohi lentopaviijongin. Ehdimme nähdä vielä koko vilkuttavan saattojoukon. Samalla olimme jo ilmassa. Olimme istuneet ensimmäiset minuutit totisina ja mietteissämme. Minusta kyllä tuntui, etten ollenkaan tajunnut, että eroamme kenties hyvinkin pitkäksi aikaa. Silti oli mielessä haikeuden tunne. Mutta se hävisi kohta, kun huomaisimme, että maailma näytti hyvin kauniilta lentokoneesta katsottuna. Olimme kaikki ensi kertaa lentokoneessa ja siksi katselimmekin kaikkea, mitä ikkunasta näkyi, suurella mielenkiinnolla. Pilvet allamme ja ympärillämme olivat kuin pumpulia.

Vähän tuntui olo pahalta niin kuin joskus linja-autossa. Kahvi ja voileivät, joita lentomäntä toi, eivät tahtoneet oikein maistua. Mutta vähitellen meni tuo tunne ohi. Aloimme tuntea olomme hyvin mukavaksi ja kodikkaaksi.

Kuljimme pitkin Ruotsin rannikkoa. Maisemat näyttivät samanlaisilta kuin Suomes-

sakin. Mutta etelä-Ruotsiin tultaessa lopuivat metsät melkein kokonaan. Näkyi vain peltoja ja taloja niiden keskellä. Joku pieni metsikkö oli siellä täällä. Ruotsin ja Tanskan välillä olevan salmen yli lennetyämme saavuimme Kööpenhaminaan, jossa meidän oli muutettava toiseen koneeseen. Kolmen tunnin odotuksen jälkeen sitten nousimme tuohon suureen koneeseen, jonka oli määrä viedä meidät Tokioon asti. Se oli isompi ja tilavampi kuin kone, jolla olimme Helsingistä tulleet. Matkustajia oli n. 35 henkeä sekä lisäksi henkilökunta.

Niin alkoi matkamme ensin kohti etelää. Lensimme yli Tanskan. Maisemat näyttivät samanlaisilta kuin etelä-Ruotsissa. Ensimmäinen pysähdyspaikkamme oli Frankfurt Saksassa. Ilma oli siellä viileää kuten Suomessakin oli lähtiessämme. Tunnin vain viivyimme siellä. Ennen iltaa saavuimme Sveitsiin. Koneemme laskeutui Geneveen. Näimme ihania alppimaisemia. Lentokenttäänkin oli alppien ympäröimässä laaksossa.

Heti Genevestä lähdettyämme lensimme lumihuippuisten alppien yli. Oli jo pimeä kun saavuimme Roomaan. Ensimmäinen matkapäivämme oli illassa. Leuto, hiukan kostea Välimeren ilma leyhähti vastaamme, kun astuimme koneesta ulos Rooman lentokentälle. Kuu paistoi ja tähdet tuikkivat. Istuimme lentoaseman terassilla ja katsoimme valaistua, kukkuloille rakennettua Rooman kaupunkia.

Oli keskiyö, kun lensimme Välimeren yli Kairoon. Kello neljä aamulla saavuimme sinne. Oli vielä pimeä ja kuu paistoi aivan keskitaivaalta. Se oli meistä outoa. Ilma oli lämpimämpi kuin Italiassa, suorastaan kuumaa. Ei käynyt tuulen henkäystäkään. Ravintolan avonaisista ikkunoista ei tullut sisään yhtään viileämpää ilmaa. Mustat, fetsipäiset, valkoisiin kauhtanoihin pukeutuneet tarjoilijat palvelivat meitä ravintolassa.

Kairosta lähdettyämme oli edessä pitkä lentomatka. Ilmoitettiin, että kahdeksan tunnin kuluttua saavumme Karachiin, Pakistanin pääkaupunkiin. Saimme asettua rauhassa nukkumaan. Tuolit voi laittaa mukavasti kallelleen ja ottaa tyynyn ja huovan, jotka oli varattu jokaiselle, ja nukkua melkein kuin sängyssä. Valotkin sammutettiin vähiin.

Kun joskus aamun valjettua katsoimme ulos ikkunasta, näkyi alla vain hiekkameriä tai vettä. Lensimme Arabian yli.

Karuiita ja hiekkaisilta näyttivät maisemat Karachin lähellä. Lentokoneessa alkoi ilma tuntua kuumalta, kun kone rupeesi laskeutumaan alas. Ulkona Karachissa vasta kuumaa oli. Meille oli lentokoneessa jaettu viuhkat. Ne olivatkin hyvään tarpeeseen. Niitä lehyttellessä sai olon tuntumaan vähän viileämmältä. Lentoaseman ravinto-

lassa oli monta sähkötuuletajaa, mutta sitenkin oli liian kuumaa. Itämaalaiset matkatoverimme naureskelivat, kun näkivät, miten pohjolan tytöt hikoilevat etelän kuumuudessa. Mustat tarjoilijat ympäröivät pöytäme valmiina palvelemaan. Aloimme olla jo harvinaisia ilmestyksiä etelän mustatukkaisten, ruskeasilmäisten ja tummapintaisten ihmisten joukossa. Suurin osa koneemme matkustajista oli Kairosta lähdettyä itämaalaisia.

Karachissa näimme kauniita intialaisia naisia valkoisissa, ilmavissa viitoissaan. Heidän pukunsa oli paljon tarkoituksenmukaisempi kuin meidän tuossa kuumuudessa.

Olimme onnellisia kun pääsimme takaisin koneeseen ja ilmaan. Siellä ylhäällä oli aina niin mukavan viileää.

Mutta jälleen seuraavassa pysähdyspaikassa, Rangoonissa saimme hikoilla. Siellä satoi vettä ja ilma oli mahdollisimman kostea ja kuumaa. Lentoaseman ulkoseinällä käveli sisiliskoja ja musta hännätön kissa kierteli ravintolassa pitkin pöydän aluksia etsimässä syötävää. Kaikki tuntui niin epämiellyttävältä. Saimme sentään virkistykseksemme kylmää mehua, jossa oli jääpalasia.

Tämän jälkeen oli enää yksi laskeutumispaiikka ennen Tokiota. Olimme ruvenneet Rangoonista lähdettyä nukkumaan, koska oli keskiyö, mutta jo parin tunnin perästä alkoi meidän ihmeeksemme päivä valjeta ja aurinko nousi. Kello oli vasta kaksi Suomen aikaa. Saavuimme pian Bangkokiin ja siellä olikin kello jo kuusi. Bangkokin hienolla lentoasemalla saimme aamiaista silloin, kun meidän kellojemme mukaan oli vielä paras nukkumisaika.

Bangkokissa oli jos mahdollista, vielä kuumempi kuin missään oli ollut matkamme aikana. Ulkona ei voinut olla juuri ollenkaan. Aurinko oli jo aika korkealla ja ilma oli aivan tukahduttava. Säälän katselimme vankeja, jotka olivat lentokentällä raskaassa työssä.

Sitten alkoi matkamme viimeinen taival. Luulimme ensin, että koneemme laskeutuu Okinavan saarella, mutta se lensikin vain sen yli. Olimme yhtä mittaa ilmassa klo 7:stä aamulla klo 9:ään illalla, jolloin saavuimme Tokioon. Melkein koko päivän nukuimme, sillä olimme hyvin väsyneitä matkustettuumme jo kaksi yötä. Mutta sitten Tokiota lähestyessämme olimmekin virkeitä. Kellon lähetessä yhdeksää kurkistin ulos ikkunasta. Sieltähän näkyikin jo suunnaton valomeri. Se oli Tokio. Olimme perillä. Kone alkoi laskeutua ja jysähti lopuksi Japanin maan kamaralle. Ihmeelliseltä se tuntui. Sydämeistä nousi kiitos Jumalalle, joka oli auttanut tähän hetkeen asti.

Koetimme kurkistella ikkunasta näkyisikö

vastaanottajien joukossa yhtään ketään tuttuja. Mutta kaikki näyttivät sateenvarjojen sa alla samanlaisilta. Ulkona nimittäin sa- toi. Kun vihdoin pääsimme ulos koneesta ja aloimme astella kohti lentoasemaa, niin jopa huomasiimme Paavo Savolaisen, joka vilkutti meille ihmisjoukosta. »Terveisiä Suomesta» huusimme. Tuntui niin kummalta sanoa niin. Vastahan olimme toissapäivänä sieltä lähteneet. Passi- ja tullitarkastuksessa, kun huomattiin, että olemme Suomesta, sanottiin heti: »Olympic». Meiltä tiedusteltiin myös, aiommeko jäädä Japaniin.

Koko tavarapaljoutemme sullottiin sitten autoon. Se oli Amerikan Suomi-Synodin lähettien auto. He olivat ystävällisesti tulleet Paavo Savolaisen kanssa meitä vastaan. Ajoimme sitten pitkin valaistuja Tokion ka-

tuja. Tämä oli nyt se maa, jossa ennen olimme vain mielikuvituksissamme olleet. Poikkesimme matkalla Suomi-Synodilaisten taloon. Oli hauskaa saada heti ensimmäises- sä kyläpaikassa puhua suomea. Ei tuntenut olevansa vieraassa maassa.

Martta Laitinen jäi sinne yöksi ja me toi- set jatkoimme matkaa Ikebukuroon. Siellä olivat Helvi Savolainen ja talossa asuva japanilainen nainen, Ishisaka meitä vastaan- ottamassa ja tohveleita tuomassa. Kengät oli riisuttava sisään tultaessa pois maan tavan mukaan.

Teepöydän ympärillä riitti puhumista myö- häiseen yöhön asti. Kiitettiin vielä yhdessä Jumalaa siitä, että olimme päässeet onnel- lisesti perille. Valmistauduimme sitten nuk- kumaan ensimmäistä yötämme Japanissa.

## *Erään lähetysmatkan muistoja Japanissa*

Syksyinen aamu on tuskin valjennut, kun astun taloudenhoitajani saattelemana ju- naan Shimosuwan asemalla. Puolentoista tunnin kuluttua saan Akahossa seuraani evankelista Takemuran, joka oli vastikään päässyt lopultakin sinne muuttamaan, kun oli saatu hänelle pappilaksi kelpaava asunto ostetuksi. Siinä oli ollut jännittävät vai- heensa monesta syystä, mutta erityisesti siksi, että talonomistaja ei olisi mitenkään halunnut tyytyä »vähittäismaksu»-järjestel- mään, jota meidän dollaripulassamme oli täytynyt maksumuodoksi esittää. Lähetyk- semme varattomuus ei tosiaankaan ole lei- kin asia.

Vielä toiset puolitoista tuntia matkat- tuamme kymmenien tunnelien läpi sähkö- junalla ja sitten linjurilla niin kapeata ja korkealla kulkevaa vuoristotietä, että sydän oli kurkussa kun ulos katseli, saavuimme Wada-nimiseen vuoristokylään, jossa oli määrä olla kylän naisyhdistyksen esitelmä- tilaisuus. Kolmenkymmenen vuoden takai- sista lähetysmuistoista rikas kylä oli hyvin liikkeellä. Siihen aikaan allekirjoittaneen kastama mieshenkilö oli varhaisnuoresta kehittynyt kylän johtomieheksi ottaen siinä asemassa meidät vastaan. Avoin tunnustus, että sota-aika oli hänenkin uskonsa jäädyt- tänyt, näytti tulevan katuvasta sydämestä. Siinä sävyssä hän meidät esitti kokoontu- neelle yleisölle. Esitin pitkässä esitelmä- säni vertauskohtia länsimaiden ja kaukoidän välillä, joissa toivoisi erojen pian poistuvan. Täkäläisiin oloihin kohdistuneet mahdolli- simman kohteliaat, mutta samalla totuuden- mukaiset, arvosteluni näyttivät täällä, kuten muuallakin, saavan vastakaikua. Onhan Ja- pani nyt varsin tosissaan yrittämässä toteut-

taa »demokratiaa», jonka täyttä sisältöä se ei kuitenkaan vielä näy tajuavan. Pitkäksi muodostuikin sen vuoksi esitelmää seuran- nut kysymysten ja vastausten kokous. Se lopetettiin rohkeasti aivan kristillisesti pala- valla rukouksella ja tehtiin suunnitelma puhtaasti kristillisten kokousten järjestämi- sestä naisyhdistyksen toimesta. Puheenjoh- tajan kanssa oli jo puhetta hänen kastees- taankin, koska hän on jo varemmin tutustu- nut uskontoomme ja haluaa tulla kristityksi.

Pimeän jo saavuttua palattiin samana iltana vielä Iidaan. Aamupäivällä seur. lauantaipäivänä käytiin sikäläisen pastorin kanssa hoomon'aja (kodeissakäyntejä) m.m. kaupungin ulkopuolella sijaitsevan entisen naapurilääkärimme sairaalassa. Mutta siel- läpä meitä yllätys hätkähdytti: Talon kaikki kolme aikuisiksi tullutta tytärtä, aikoinaan Laila-tyttäreni ja Eero-poikani leikkiverit, kiivaita kommunisteja. Sukeutui hyvin pian kiiwas sananvaihto, jossa tyttöjen ihanteel- lisuus ilmeisesti sai aikamoisia kolahduksia, kun saivat vihdoinkin tuota aatetta toiselta maapallon puoliskolta peräisin olevilla sil- millä katsella. He olivat suorastaan sanatto- mia monta kertaa. Me taas hämmästyk- seltä otettuja kunnellesamme, miten suun- nattoman naiveja käsityksiä ja väitteitä sillä taholla täällä vaalitaan ja uskotaan. — Hyvin kuuro lääkäri-isä ei ollut kotona, mutta on kuulemma tytärten kanssa toista mieltä.

Iltapäivällä vielä käynti Filippiineillä kuolemaantuomitun sotilaslääkärin äidin luona. Kiitollinen käynti tietenkin, koska olemme olleet tilaisuudessa yrittämään jotakin tuo- mitun pojan armahtamiseksi. Äidin kiitolli- suus ilmenikin siinä, että hän tuli ensi ker-

ran seuraavana päivänä Iidan seurakuntamme jumalanpalvelukseen. Lupasi vastakin tulla.

Sitten illansuussa menimme linjurilla Komamba-nimiseen kylään, missä ilmoitettuun puhetilaisuuteemme ei vielä ollut kehtään saapunut, mutta kun kiertelin kaduilla huutelemassa kokouksen alkavan, jo istui pian edessämme kolmattakymmentä henkilöä. Saimme Oguchin kanssa puhua tälle joukolle »jukkuri» (hyvällä ajalla) sielun parantajasta ja vapauttajasta Jeesuksesta ja vielä kokouksen jälkeen kokoustalon isännän, postimestarin keuhkotautia sairastavalle tyttärelle pihan peräkamarissa. Tämä tytär on sittemmin kastettu. Sen sijaan sekä äiti että isä, jotka jo 30 v. sitten olivat kyselijäin paikalla, eivät vielääkään näy saavan kahleitaan rikki. Sydämessä on kaipuuta ja uskoa ilmeisesti, mutta tämän maailman ystävyys painaa vielä liian paljon. Vuosikymmenien lähetyksen laiminlyönti ja esirukoustemme voimattomuus ovat siinäkin perussyinä. Mutta, oi Herra, pakoi Sinä nyt Juzawa san ja hänen rouvansa armahduksen kohdalle! — Jatkuvien kokousten paikasta saatiin keskustella. Tämä oli kolmas vierailuni tuossa kylässä.

Sunnuntai oli kuukauden kolmas, jonka minä tavallisesti vietän siten, että aamulla saarnaan Iidassa ja illalla Akahossa. Välillä, ennen sähköjunan lähtöä, piipahdettiin nyt erään kyselijäperheen (lääkäri) eteisessä kyselemässä syytä poissaoloon jumalanpalveluksesta sekä sairaalassa katsomassa kauan sairastanutta seurakuntamme nuorukaista. Heikko oli mies, kärsinyt oli häntä hoitava äitinsäkin. Lienee taloudellisiakin huolia. Olisi tarvis saada voimakasta avustusta varsinkin seurakunnalta. Lähetyksemme ei tällaistaakaan avustusta varten määrärahoja ole varannut. Tuntui ilkeältä se taaskin todeta. — Iidassa häiritsi jumalanpalvelusta epäjumalajuhlan melu, raketien pauke ym., niin etteivät kaikki kristitytkään olleet voineet saapua. Kuitenkin oli läsnä 25, illalla Akahossa 15.

Takemura on siis nyt viimeksimainitun paikan johdossa. Tapahtuneen edistyksen tuntua oli kaikessa. M.m. seuraavan maanantaipäivän ohjelmassa, jossa oli siunattu kokous asianharrastajille Akahon sairaalan eräessä sairassuojassa sekä iltakokous 16 km päässä sijaitsevan kylän silkkitehtaassa. Matkasimme sinne pyörillä ja palasimme puolen yön aikaan samoilla peleillä, allekirjoittanut niin pitkiin matkoihin totuttomana enemmän kuin väsyneenä. Oli välillä pyörävauriokin, mutta niin sopivalla kohdalla, että korjausta odotellessa saatiin mitä mieluisin tilaisuus evankeliumin todistamiseen eräälle rouvalle tyttärineen. Tunsimme selvästi, että pyörän piti särkyä ja

meidän matkamme viivästyä tätä hyvää tarkoitusta varten. — Puhumattakaan tehdaskokouksesta, 60 nuorta, kukoistavaa neitosta raamatun ääressä jo kolmatta kertaa ja edistys Jeesusta kohden ilmeinen. Ajatella, tehtaan johto itse pyytämässä ja tuke-  
massa työntekijänsä uskonnollista palvelua! — Kokouksen jälkeen vielä annoimme kas-  
teopetusta kylän postimestarin rouvalle, joka sitten jouluna kastettiin. Takemuralla on lupaava työmaa Minakata-kylän tehtaassa ja monessa talossa.

Sellainen oli tämä matka, vain yksi monista samanlaisista. Kotiuduttuani Shimosuwaan, oli vastassa harras pyyntö esitelmöimään Shimosuwan toisen kaupunginosan naisyhdistykselle. Sitä varten oli eräs toinen kyläkokous luovutettava japanilaiselle pastoriille yksin hoidettavaksi. Nyt minä olen esitelmäni pitänyt, moniin kiinnostuneisiin kysymyksiin vastannut, kirkkoomme päin yhteyttä solminut ja makeasti nukkunut. Sitten tänä aamuna pari japanilaista kirjettä ja kirje Lieksan kotiin sekä tämä kirjoitus.

\* \* \*

Edelläoleva on osa kirjoituksesta opiston lehteä varten v. 1950. Tietenkin iloitsen siitä, että se vielä kelpuutetaan julkaistavaksi, vaikka nyt kirjoitetaankin jo maaliskuuta 1953 ja minä, lähettäjä, olen jo siirtynyt Suomeen. Onhan se ainakin itselleni iloinen tuulahdus sieltä kaukaa ja siellä kokemistani. Niillä kokemuksilla on oma vihlaiseva sävyensä minulle, joka tiedän, että yhtä kiireinen työ siellä yhäkin olisi varattuna ainakin itselleni, mutta sitä ei nyt ole kukaan meikäläinen mieslähetti suorittamassa. Jäihän Naganon lähettiipiiri toistaiseksi mieslähettiä vajaaksi ja tiedot kertovat, että japanilainenkin työvoima on sen jälkeen vähentynyt kokonaista kolmella henkilöllä. Totuus: »Eloa on paljon, mutta työntekijöitä vähän», on siis moninverroin tosiasia siellä. Herra, armahda meitä!

Lieksassa maaliskuulla -53.

Kristian Tammio

»Emme voi mitään aavistaa Jumalan maailman suunnitelmasta. Inhimillisesti katsoen on maailman henkinen tulevaisuus etupäässä riippuvainen siitä, mitä vanhat suuret, nyt uuteen tietoisuuteen heränneet sivistyskansat Intiassa ja Kiinassa lopulta valitsevat henkiseksi elämänsisällyksekseen.»  
(Piispa Eino Sormusen kirjassaan »Lännen syksy».)

# Sinua tarvitaan

Sinä tarvitset aina jotain. Mutta syvimältä Sinä tarvitset Jumalaa. Hänen yhteyteensä pääsemme Jeesuksen Kristuksen kautta. Siinä on meidän elämänratkaisumme. »Minä olen tullut, että teillä olisi elämä». Mutta siitä seuraa myöskin tietoisuus, että Jumala tarvitsee meitä. Tunneimme tämän koko elämämme tarkoituksiksi: palvella Jumalaa. Jeesus sanoi omilleen ennen taivaaseen astumistaan: »Minä valitsin teidät ja asetin teidät, että te menisitte ja kantaisitte hedelmää». Sitä varten jäivät he maailmaan.

Kreivi Zinzendorf seisoi ristiinnaulitun kuvan edessä ja sai lukea siitä: »Tämän minä tein Sinun tähtesi, mitä Sinä teet minun tähteni?» Se oli käännekohta nuoren aatelismiehen elämässä, alkoi siunauksesta rikas elämä, elämä Herralle.

Kun Vapahtajamme on opettanut meitä rukoilemaan: »Tulkoon Sinun valtakuntasi», on Hän tarkoittanut, että mekin osaltamme olisimme sitä jouduttamassa.

Mutta miksi me viivyttellemme ja »seisomme torilla joutilaina». Kuluu kallis elämänaika. »Yhä viivyttelät, ohi on Sinun aikas». Pidämme kynsin hampain kiinni omasta suunnitelmastamme ja onnenkuvitelmastamme. On niin paljon tärkeää mielestämme, joka vaatii huomiomme. Eräästä kirjoituksesta olen merkinnyt muistivihkooni: »Usko on toimintaa, kuuliaisuutta. Usko on sitä, että kun Jumala sanoo: lähde! niin uskova lähtee. — Ainoa tärkeä asia elämässämme on, että olemme Jumalan tahdon tiellä.»

Meillä on monenlaisia päteviäkin esteitä olevinaan, mutta varmaan ne ovat usein vain verukkeita. Me emme tahdo. Kysymys ei ole ensisijassa lahjoista ja leivisköistä, on kysymys halustamme, näistä sanoista, joilla nuori Samuel aikoinaan vastasi Jumalan kutsuun: »Herra tässä olen, lähetä minut». Lopusta pitää Jumala huolen. Olihan Paavalilla kyllä suuret luontaiset lahjat, mutta hänkin tunsii olevansa vain Jumalan armosta sitä, mitä oli. Ei ole kysymys meidän tekemisestämme, vaan Jumalan työstä kauttamme. Hän on luvannut olla heikossa väkevä.

On sanottu, että me voimme tehdä paljon erehdyksiä Herran työssä, mutta suurin erehdys on, ettemme tee mitään. Ja entä vielä: kun Jeesus kulkee edellämme ja jäljessämme, edellämme valmistaen ja jäljessämme korjaten. Ef. 2:10 sanoo: »Me olemme Hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten, jotka Jumala on edeltä valmistanut, että me

# Liikkeelläoleva rakkaus

»Siinä ilmestyi meille Jumalan rakkaus, että Jumala lähetti ainoaisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttansa — —

Me rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä.»

1. Joh. 4: 9, 19.

Jumalan rakkaus lähti liikkeelle. Hän lähetti Poikansa siksi, että rakasti meitä. Kaiken hän on tehnyt ja kaiken antanut iankaikkisessa rakkaudessaan. Hän näki meidän kurjuutemme, meidän syntisyytemme ja koska hän rakasti, antoi hän Poikansa. — Voitko ajatella vielä suurempaa rakkautta? —

Jumalan liikkeellelähtenyt rakkaus vei Jeesuksen ristille kärsimään meidän syntiemme rangaistuksen. »Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan.» Syntimme sovitettiin Jeesuksen veren kautta Jumalan edessä. »Hän rakasti meitä loppuun asti»; hän rakasti kaikesta sydämeästään; hän rakasti antaen henkensä ja näin täyttäen lain puolestamme. Rajattomasta vapahtajarakkaudesta hän ei pidättänyt pisaraakaan, vaan antoi kaiken — koko maailman sovituksiksi. Ja niin »meillä on lunastus» ja me saamme elää Hänen kauttansa Jumalassa.

Siellä, missä on elämää, on myös liikettä

---

niissä vaeltaisimme». Muistamme myöskin, miten Pietari väärässä innossaan sivalsi ylimmäisen papin palvelijalta korvan ja miten Jeesus sen paransi.

Hyvä toveriliittolainen, Herra tarvitsee Sinua. Se on armoa. Toivon, että Hän olisi Sinulle niin rakas, että tunnet iloksesi saada palvella Häntä. Sinun nuoruutesi into ja voimat kuuluvat Hänelle. Hän yksin voi tehdä elämästäsi jotain. Tässä elämäntarkoituksesi toteutuu. »Tässä voimat nuoruuden, ainiaaks jää tallelle». — Saat tyydytyksen siitä, että Sinua tarvitaan.

Kotimaa-lehdessä oli hiljattain erään halvaantuneen ruotsalaisen pastorin sanat: »Monet ihmiset luulevat, että elämä Jumalan yhteydessä on ikävää ja synkkää. Mutta se on väärä käsitys. Sensijaan elämällä itsekkyyden rautaesiripun takana ei ole mitään merkitystä».

Kysy jo tänään, missä Sinua tarvittaisiin. »Eloa on paljon, työmiehiä vähän».

Helvi Valkonen.

# „Suurta on voittoa, suurempaa jalo kilpa”

## Kilpasilla naapuriopiston kanssa.

### *Ainevikkojen sivuilta:*

Kun valkeni eteemme se odotettu päivä, jolloin kylänlahtelaisten piti saapua, otimme sen jo melkein herättyämme vastaan pesurätti ja kloramiinipullo kädessä. Olihan talossamme muutamia sairaita, ja niinpä pyyhittiin kaikki mahdolliset ja mahdollomatkin paikat kloramiinivedellä, etteivät »basiliskot» pääsisi hyökkäämään vieraittemme kimppuun. Keittiössä tytöt myöskin häärasivät isojen kattiloiden ääressä vieraita ajatellen.

Noin klo 13.30 ilmoitti sitten ylijärjestämme kellonsoitolla vieraitten olevan näkyvissä. Sitä ennen oli Suomen lippu kohotettu tankoon. Ryntäsimme rappusille ottamaan naapurimme vastaan omalla tunnuslaulullamme. Valtavan pitkältä näytti lähestyvä jono, eikä heitä kuitenkaan ollut enempää kuin meitäkään: 84 opettajien kanssa. Melkein välittömästi heidän tultuaan menimme ruokasaliin, jossa veisa-

---

ja toimintaa. Eihän elävä voi pysyä paikoillaan.

Rakas toveriliittolainen ja opiston ystävä! Muista, että Jumalan rakkaus on lähtenyt liikkeelle Sinunkin tähtesi. Muista ja usko, että juuri Sinunkin syntisi ovat sovitettu ja että pyhässä kasteessa olet päässyt elämänyhteyteen Jumalan kanssa Jeesuksen kautta. — Uskotko sen? Onko Kristuksen rakkaus se ilmapiiri, jossa elät. Jos ei ole, usko, että juuri sellaisena kuin olet, pääset siihen! Sanan ja sakramenttien kautta Pyhä Henki sen sinulle lahjana kirkastaa. Monille ruorille on kirkastanut juuri evankelisessa kansanopistossa.

Yhteytemme Jeesukseen ilmenee teoissamme. »Kristuksen rakkaus vaatii.» Se vaatii liikkeelle. »Me rakastamme, sillä Hän on ensin rakastanut meitä.» Jeesus rukoili, jopa yökausia, ystäviensä puolesta. Hän lähestyi rakkaudella kaikkia. Hän majaili publikaanien ja syntisten luona.

Jokainen sielu on Isän silmissä kallis. Kiirehdi siis, lähde liikkeelle rakastavana! Jos rakastat Jumalaa, on veljesikin sinulle rakas ja niin et voi pysyä paikoillasi, vaan tahdot lähteä syyttämään Kristuksen rakkauden tulella myös lähimmäisiäsi.

V a n h u s.

simme yhteisesti alkajaisiksi virren: »Jovarahain Herra annoit meill' osan iäisen» ja meidän oppilaistamme Jorma Nevalainen piti tervetuliaispuheen. Sitten juotiin tuliaiskahvit. Nyt näyttikin vierailamme olevan jo kiire katsomaan latua, jolla huomenna kilpailtaisiin. Katsoimme kunnioittaen heidän puuhiansa, sillä viime vuoden kilpailuissa oli heidän opistonsa ylivoimainen voittaja.

Päivän tapahtumien jälkeen kokoонуimme kaikki juhlasaliin kuulemaan molempien opistojen esittämää ohjelmaa. Alkuvirren jälkeen lauloi meidän kuoromme. Sitten puhui johtajamme ja Eija Jehkinen lausui runon. Musiikkikerhomme vielä lauloi, jonka jälkeen alkoi vieraittemme ohjelmanumerot. Ensinnä puhui eräs heidän työtöistä ja sitten saimme kuulla naapuriopiston kuoron vuorostaan laulavan. Virsi: »Ratki taivaassa» oli erittäin ihana kuultava. Opisto-ohjelma päättyi johtaja Oja-järven puheeseen. Kahviväläajan jälkeen seurasi illan huippukohta: taiteilija Visurin esittämät kauniit filmit Israelista. — Saimme kuin tehdä pienen retken tuohon pyhään maahan ja sen pyhään Daavidin kaupunkiin.

Tiistaiamuna tuli vieraaksemme lähetysjohtaja Tuure Vapaavuori. Hän piti aamutunneilla kaksi innostavaa luentoa. Saimme hetkisen viivähtää lähetysasioiden parissa ja unohtaa edessäolevat jännittävät hetket. Klo 11:n aikaan alkoi kova hulina hiihtokilpailujen johdosta. Voideltiin suksia, arvottiin lähtöjärjestys ja annettiin vielä viimeisiä neuvoja ladulle lähtijöille. — Ilma ei ollut paras mahdollinen. Satoi lunta ja tuuli aika voimakkaasti. Kun vielä kaiken lisäksi arvonnassa oman opistomme tytöt joutuivat alkupäähän, niin tunnelma heidän keskuudessaan oli aika lohduton. Mutta useimmilla oli kuitenkin halu hiihtää parhaansa. Kuuluin kilpailijoiden joukkoon, niin etten paljoakaan tiedä, miltä katsojista tuntui näiden kilpailujen aikana. Tiedän vain ladun varren tapahtumista. Ajattelin, että eräs varjopuoli näillä kilpailuilla on se, että ei jouda nauttimaan ympärillä olevasta kauniista luonnosta eikä itse hiihdostakaan, kun täytyy hiihtää itsensä uuvuksiin. Mutta mielestäni on ihmiselle kuitenkin hyväksi joskus yrittää kaikkensa. Heti alkuun totesimme ilolla, että me olemme kovempia huutamaan. Eräs Kylänlah-



den tyttö sanoi minulle: »Mahottomii huu-tajii työ outta! Jos työ vuan hiihättäkii yh-tä kovasti, niin huonosti meille käypi». Mutta emme olleetkaan yhtä hyviä hiihtä-mään. — Kylänlahden Anja Holopainen oli tytöistä aivan ylivoimainen. Olisihan se pi-tänyt arvata jo huutosakin värssystä: »An-ja, Anja, Esteri, olet aika mestari!» Kun pojat olivat hiihtäneet ja kun tuloksiin olimme saaneet kurkistaa, emme voi kiel-tää, että mielessämme oli jokseenkin har-maata. Mutta lohdutimme itseämme johta-jan ajatuksella, että on suorastaan kehittä-vää totuttautua katselemaan voittajaa iloisin kasvoin.

Vierailu on nyt ohi, mutta toivottavasti siitä jää kaikille kaunis muisto. »Suurta on voittaa, suurempaa jalo kilpa». Eikä suinkaan vierailun ainoa tarkoitus ollut kil-pailu, vaan yhteyden luominen molempien opistojen nuorten kesken. Meillä kaikilla-han on sama elämän kilpalatu, jota mei-dän tulisi aina yhdessä kulkea, koska meil-lä on sama päämäärä. Sen kilpaladun päässä saa palkinnon jokainen perille tul-lut. Olkoon yhteinen pyyntömme, että saa-puisimme voittajina perille.

#### Henkilökohtaiset tulokset:

Naisten sarja: 1) Anja Holopainen PPK 20,57, 2) Eeva Kuittinen NEK 22,08, 3) An-na Kokkonen PPK 22,23, 4) Kerttu Toiva-nen PPK 23,06, 5) Raakel Savinainen PPK 23,33, 6) Auli Karvonen NEK 23,39, 7) Anja Piirainen NEK 23,51, 8) Anneli Oinonen PPK 24,04, 9) Inkeri Nissinen PPK 24,04, 10) Liisa Kähkönen NEK 24,06, 11) Sanni Korhonen NEK 24,52, 12) Anneli Silvennoi-nen NEK 25,30, 13) Seija Korhonen NEK 25,35, 14) Maija Mustonen NEK 26,33, 15) Eeva Vinni NEK 27,01, 16) Eila Timonen NEK 28,09.

Miesten sarja: 1) Matti Sormunen PPK 38,52, 2) Mikko Lehtonen NEK 39,24, 3) Martti Kortelainen PPK 40,03, 4) Lauri Kainulainen PPK 40,09, 5) Pentti Kortelainen NEK 41,18, 6) Jorma Nevalainen NEK 41,22, 7) Pauli Partanen PPK 41,31, 8) Taavi Tampio NEK 41,32, 9) Vilho Huo-tari NEK 41,36, 10) Tapio Kuittinen NEK 42,43, 11) Leo Kilpeläinen NEK 43,00, 12) Viljo Oksman PPK 43,12, 13) Alpo Eronen PPK 43,18, 14) Erkki Tiilikainen PPK 43,47, 15) Juhani Heiskanen PPK 44,04, 16) Seppo Ruokolainen NEK 45,41. Kalevi Rä-tty 38,38.

#### Joukkuetulokset:

Naisten sarja PPK (4) 22,29,75, NEK (4) 23,26.

Miesten sarja: PPK (5) 40,45,4, NEK (4) 40,54.

## Kisat Muurlassa

JORMA NEVALAINEN kertoo:

Matkan evankelisten kansanopistojen tal-vipäiville Muurlaan teimme viime kuun lop-pupuolella.

Opistolta lähtö oli mieliinpainuva, kun Siionin Kanteleen laulu ja käsien vilkutus meitä matkalle saattelivat. Tuntui jotenkin turvallisemmalta lähteä tälle pitkälle tai-paleelle, kun mieleen jäi tietoisuus siitä, että kotiopistolla olevat muistavat meitä. Näin pitkän matkan ajattelemisen sai mielen jännittyneeksi, sillä olihan odotet-tavissa uusia elämyksiä ja nähtävyyksiä. Junassa Joensuuhun matkustaessamme lau-loimme. Matka Joensuusta Helsinkiin meni huomaamatta makuuvaunun mukavalla vuo-teella. Jännittävältä tuntui saapua Suomen pääkaupunkiin Helsinkiin, jossa ei moni-kaan matkaseurueestamme ollut ennen käy-nyt, mutta aikaa oli aivan liian vähän näin suuren kaupungin katselemiseen — kaksi tuntia. Eihän sitä ehtinyt kuin hädin tus-kin nähdä Helsingin kuuluisan asemaraken-nuksen ja sitten olikin taas noustava ju-naan. Helsingistä länteen matkustettaessa jouduimme kulkemaan läpi »maailman pi-simmän tunnelin» Porkkalan alueen, jossa tosiaan on kuin konsanaan tunnelissa, kun ikkunat suljetaan ulkoapäin luukuilla ja ovet ovat lukossa. Tätä tunnelia matkus-tettaessa menee aikaa pari tuntia, jonka aikana juna pysähtyy joitakin kertoja.

Salon kauppalan pysäkillä päättyi juna-matkamme ja nousimme linja-autoon, jossa matkustimme 12 km aivan talvipäivien isäntäopiston eteen saakka. Täällä tuntui kodikkaalta jo heti alkuun, kun autosta ulostultua kantautui korviimme laulun sanat »hänen kanssaan on hyvä olla». Nämä sanat on Muurlan opiston tunnuslaulusta, jota he meille tervetuliaisiksi lauloivat. Ih-miset olivat ystävällisiä täällä, erittäinkin isäntäväki. Olinpaikaksemme saimme ko-dikkaan Tyynelä-nimisen huoneen, jossa Nukku-Matti otti hoiviinsa väsyneet mat-kustajat. Talvipäivät kestivät kolme päivää, jonka aikana tutustuimme toisten evanke-listen opistojen oppilaihin ja Muurlan seu-tuihin. Kuulimme monelta opistolta ko-koontuneitten opistolaisten esityksiä juhla-tilaisuuksissa, sunnuntaina kävimme van-hassa puukirkossa, jossa tunnelma oli eri-lainen kuin nykyaikaisissa tiilikirkoissa. Maanantaina oli opistojen väliset hiihtokil-pailut, joissa mieliala kohosi korkealle. Kitee, joka oli tuonut pokaalit, myös vei ne. Kotimatka oli hieman erilainen, sillä Salosta lähdimme kohti Turkua, jonne monen muunkin opiston joukkueet kulkunsa

suuntasivat. Turussa aikaa oli 6 tuntia ja niinpä kerkesimme käymään Tuomio-kirkossa, Turunlinnassa ja biologisessa museossa, joissa oli monenlaista katseltavaa. Turusta lähdimme päivävaunussa, joka oli niin tupaten täysi, että näytti siltä, ettei mahdu sisäänkään, mutta matkan jatkussa olotilat väljenivät. Sairalan opistolaisten lähtiessä Loimaan asemalla junasta lauloimme heille: »Riennä riemuin eespäin vaan». Riihimäellä pääsimme makuuvaunuun ja yön aikana olimmekin saapuneet Pohjois-Karjalan puolelle ja aamulla olimme onnellisia sen vuoksi, että pääsemme tovereittemme joukkoon. Pysäkillä olikin meitä vastassa koko opistoperhe ja he toivottivat meidät sydämellisesti tervetulleiksi Kohtaavaaraan. Tuntui niin hyvältä, kun oli ympärillä tuttu toverijoukko, että aivan se pakkasi hämillemme viemään. Olinan tämänkin retki eräs opistoajan kohokohdista, jota opistoajan päätyttyäkin on hauska muistella ja kertoilla tovereillekin, kuinka hauskaa on olla kristillisessä kansanopistossa.

\*

#### ENTISTEN OPISTOLAISTEN EDUSTAJA kertoo:

Suomen evankelisten kansanopistojen yhteiset talvipäivät ovat taas takana päin. Nyt oli vuorossa Muurlan opisto, ja hyvin isäntäopisto hoitikin tehtävänsä.

On se suurta Jumalan armoa, että saamme kokoontua tällaisille juhlille. Siellä on vallitsemassa aina se tunne, että olemme kaikki vieraatkin tervetulleita ja saamme olla ikäänkuin kotona. Juhlilla ensikertaa mukana oleva joutuu kyllä ihmettelemään, miksi täällä ollaan näin ystävällisiä ja toverillisiä? Miksi ei oltaisi veljille ja sisarille ystävällisiä? Siellä laulettiin yhdessä kiitosta Jeesukselle ja iloittiin yhdessäolosta. Kuulimme myös monen tämän kurssin oppilaan todistuksen, miten hän oli ollut harhaileva ja epävarma tullessaan opistoon. Nyt on toisin. Hänkin, suuri syntinen, saa taivaltaa kohti taivaskotia, varmana siitä, että pääsee kerran perille voittajana. Juuri tästä elämänilvasta ja kerran saavutettavasta voitosta puhuttiin paljon juuri menneillä talvipäivillä. Jo tervetuliaisjuhlassa eräs puhuja toivoi elämänilkypailun päättävän jokaisen opistolaisen kohdalla onnellisesti, se on, että pääsisimme jokainen kerran Vapahtajamme tykö. Tänä samana iltana puhui eräs opiston johtaja opistotyöstä ja vertasi sitä män-

tyyn, joka oli tuotu talvipäivien ajaksi juhlasaliin. Siinä puussa oli yksi runko, kaksitoista oksaa ja paljon neulasia. Samoin on evankelisten opistojen laita. Meillä kaikilla on sama runko — Vapahtaja. Häneltä voimaa saaden kaksitoista opistoamme kasvattaa joka talvikausi meitä opistonuoria todellista elämää varten. Ainakin talvipäivillä huomasi selvään, että me elämme samasta rungosta. Oli tosiaan mieltä lämmittävää nähdä, kuinka monen kasvot loistivat ilosta ja kuulla, kuinka laulut helkkyivät riemullisesti.

Ihanasti helkkyi myös sunnuntaina Muurlan kirkossa yhteen ääneen luettu yhteinen uskontunnustus. Se oli jotain sanoin kuvaamatonta. Kirkon täysi nuoria, jotka helein äänin lausuivat nuo sanat. Se oli ikimuistoinen hetki. Oi, jospa toistekin saisi tuntea samoin. Jospa jokainen saisi tuntea jotain sellaista. Oli tällä kirkkomatkalla muutakin mieliin painuvaa. Kuulimme sanoman, joka antaa uutta voimaa ja rohkeutta. »Jeesus on puoltajamme ja auttajamme nytkin. Hän antaa meille sen rauhan, jota emme voi mistään muualta saada. Emmekö jo tästäkin iloitsisi. Kyllä. Mutta meillä on vielä enemmän iloitsemisen aihetta. Meidän nimet on kirjoitettu elämäkirjaan taivaassa ja saamme olla sentähden Jumalan lapsia. Emme me olisi tätä ansainneet, mutta armosta Hän otti meidät lapsikseen. Tähän armoon perustuukin koko elämänilvoituksemme. Me saamme kaiken armosta. Jospa tuntisimmekin tämän omalla kohdallamme ja oppisimme oikean lapsen tavoin luottamaan Jumalan armosuuruuteen.» Paljon muutakin olisi kerrottavaa tältä kirkkomatkaltaakin, mutta ei sitä voi saada kaikkea tähän sopimaan.

Sunnuntai-iltana iltajuhlassa puhuteltiin varmaan jokaista tämän talven mukana ollutta oppilasta. Silloin kysyttiin: Tulitko syksyllä opistoon vain opin tähden? Pyytitkö heti alusta lähtien Jumalan selvyttä monen vaikean asian kohdalla? Lie asia ollut miten tahansa, kerran kuitenkin itse kukin huomasi, ettei voikaan olla välinpitämätön. Vaikka syntikuorma painoikin, täytyi silti langeta elävän Jumalan eteen. Ei tämä ollut helppoa, mutta toisinkaan ei voinut enää tehdä. Juuri tämän sinunkin suuren syntikuormasi tähden on Jeesus kulkenut raskaan tien. Hän on verellään viitoittanut meille tien taivaaseen. Vaikka nämä sanat olivat tarkoitettut etupäässä nykyisille oppilaille, sain niistä osan minäkin. Tuli mieleen oma opisto aika ja sen eri vaiheet, ennen kaikkea silloiset talvipäivät Karkussa. Aivan samoin oli asia omalla kohdallani silloin kaksi vuotta sitten. Ehkä joku teistäkin toveriliittolaiset, voi sanoa samoin.

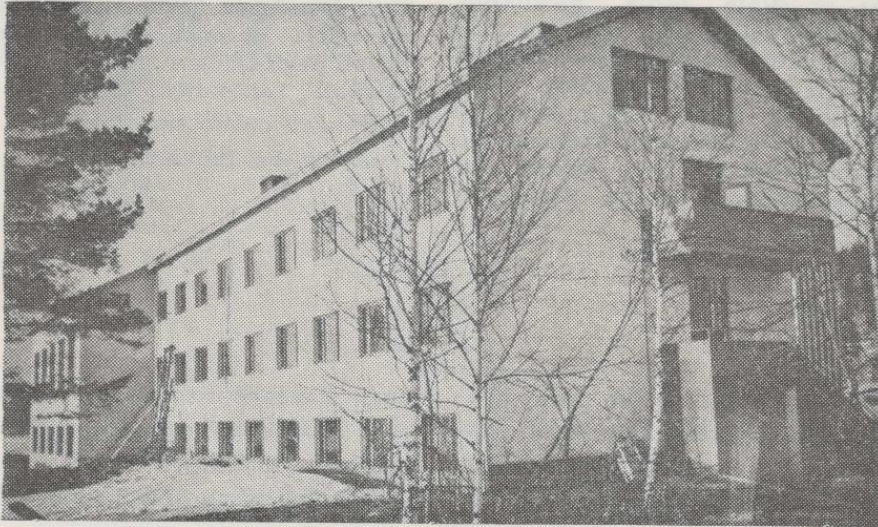
# TOVERILIITTO LAISET!



Pitkän tauon jälkeen on Viestimme jälleen lähtenyt liikkeelle. Toivon mukaan se tavoittaa kaikki opistoperheemme jäsenet ja saa meitä jälleen yhdistää ja koota. Tämä ensimmäinen numero tulee kaikille entisille tilaajille. Jos haluat lehden jatkuvasti saapuvan, niin kiirehdi tilaamaan, maksu on 200:— vuosikerralta. Myöskin kirjoituksia ja henkilötietoja odotetaan.

\*

Jotain aivan erikoista koettiin opistolaiskodissa vuosijuhian iltatilaisuudessa. Silloin ohjelman suorittivat pääasiallisesti entiset opistolaiset. Nurmeksesta he saapuivat 20-henkisenä retkikuntana. He lauloivat, lau-



Meitä jokaista juhlilla olijaa puhuteltiin. Sanottiin tien ylöspäin olevan aina auki. Ei ole siis myöhäistä milloinkaan, niin kauan kun on elinpäiviä, huutaa hätäänsä Herralle. Älä silti viivyttä ratkaisun tekoa, sillä ethän tiedä milloin sinun kohdallasi on elinpäivät lopussa. Vaikka lienetkin tehnyt jo ratkaisusi, on sinulla silti edessä maailman viettelykset ja vastoinkäymiset. Huuda tällöinkin ylös ja pyydä selvyyttä sekä voimaa. Saat sen, sillä ei Herra jätä lastansa pulaan. Ei sinun siis tarvitse peljätä sitä, että jäisit yksin taivaltamaan kaitaa tietä. Jos ei tarvitse peljätä sitä, on sinulla kuitenkin peljättävää. Pelkää kamalasti sitä, että synty käy samantekeväksi. Jos näin käy, olet kulkemassa väärää tietä kohti hirvittävää tuhoa. Ettei vain kävisi näin, pidä jatkuvasti yhteyttä ylös, pysyäksesi tiellä, joka vie kerran oikeaan kotiin.

Kyllä nämä sanat panivat ajattelemaan ja toisaalta taas iloitsemaan. Ei ole helpoa olla uskova ja taivaltamaan kaitaa tietä ja sittenkin se on niin riemullista. Tällaisten

asiain eteen joudumme usein elämässämme, niin siellä talvipäivilläkin.

Juhlaketki seurasi toistansa näinä muutamina päivinä ja jokaisessa niissä jotakin painui mieliin poislähtemättömästi.

Ehkä itsekin olet ollut joskus talvipäivillä ja tuntenut jotain samaa kuin minäkin. Olet saattanut jossain toisilla juhlilla tuntea samoin, kesäjuhlilla tai ehkä oman opiston toveripäivillä. Se on joka tapauksessa ollut ihanaa ja toivoisi sen toistuvan joskus uudestaan. Ehkä se tapahtuu tovepäivillä, nehan ovat heti. Koeta sinäkin päästä mukaan. Olet siten yhtenä suurentamassa opistoperhettä näillä kevättalven juhlilla. Siellä on kevättä ilmassa ja sitä on myös monen sydämessä. Ehkä sinunkin. Et varmaan kadu sitä askelta, että tulit lähteneeksi toisten toveriliittolaisten mukaan, riemuiten laulamaan kiitosta ja ehkä tuomaan samalla terveisiä ja kuulumisia omasta kotikylästäsi, meille toisille. Tule mukaan! Siis toveripäivillä ollaan taas pitkästä aikaa koolla omassa opistokodissa.

Opistoterveisin

Kalevi Rätty.

suivat ja puhuivat. Kuulimme sydäntä lämmittäviä todistuksia siitä, mitä Jeesus voi antaa nuoren elämään. Varmaan näitten opistolaisten sanat vaikuttivat omalla tehollaan nykyiseen opistolaispolveen, hartaina niitä kuunneltiin. Ja sitä iloa, mitä opettajat tunsivat sydämissään, on vaikea pukea sanoiksi. Kiitos vielä teille rakkaat »vieraamme».

\*

Huhtikuun 18. päivänä on Nurmeksen kauppalan Rukoushuoneessa japanilähetysmyyjäiset. Opistossa kokoontuu vapaaehtoinen lähetysompeluseura aina perjantai-iltona. Ne ovat hauskoja iltoja, aivankuin olisi tunnettavissa iloa siitä, että saadaan olla jollain tavoin mukana tässä työssä. Sinäkin voit olla juonessa mukana. Voit lähettää puolestasi jotain näihin myyjäisiin. Joku on jo lähettänytkin. Tulkoon Sinunkin aikomuksestasi tosi. Ethän ole unohtanut rukouksissasi Kaisua, joka puo-

lestamme on siellä kentällä. Tulisipa lähetystyö toveriliitollemme entistä velvoittavammaksi. Lähetyskerhomme tunnuslaulun sanat olkoot sydämemme vilpityn rukous: »Tee suureks myöskin meille sun rakkautesi, niin että itsellemme me emme eläisi».

\*

Opistokodissa odotetaan teitä käymään, niin entisiä Pirtin perheen jäseniä kuin nykyisen uuden ajan oppilaita. Toveripäivillä on varmaan ilo tavata teistä useita. Niille, jotka eivät päässeet silloin tänne kerrotakoon näin tuoreeltaan, että juhlapuhujinamme ovat: professori Jouko Vuorinen, rovasti Kristian Tammio, pastorit: Junkkari, Penttinen, Vaalgamaa, Vaaramo ja saarnaaja Varonen. Ehkä pääsette vuorostranne päättäjäisiin, ne ovat toukokuun 3. päivänä. Tervetuloa!

Parhaat opistoterveiset!

»Meillä on lunastus».

Helvi Valkonen.



»Kristillinen kasvatus ei ole vain hengellisen elämänpuolen vaalintaa, vaan päämääränä on oleva nuoren ihmisen kaikinpuolinen kasvaminen. Kansanopistossa työskennellessäni usein ajattelin, että seurakuntatyöhömme tarvitsisimme enemmän oi-

keaa kansanopistohenkeä! Nuori ihminen olisi saatettava elämään tätä arkista elämänsä Vapahtajan katseen alla. Kristillisen kasvatuksen piiriä olisi avarrettava.»

(Piispa Martti Simojoen paimenkirjeestä »Kristus on ensimmäinen».)

Kaisu Piiraisen osoite on:

3-1633 Ikebukuro

Toshima-ku, Tokyo

Japan

Opiston postisiirtotilin numero on 80220.